

Arrest

nr. 84 730 van 16 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 september 2011 dient verzoeker een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Deze aanvraag geschiedt in functie van diens echtgenote (van Nederlandse nationaliteit) die ook een aanvraag indiende op dezelfde dag in de hoedanigheid van werkneemster of werkzoekende.

De echtgenote van verzoeker wordt in het bezit gesteld van een E-kaart met een inschrijving in het vreemdelingenregister. Volgens verzoeker worden ook zijn drie kinderen toegelaten in het Rijk, samen met de echtgenote.

Blijkens een verslag van 17 februari 2012 van de Dublin Liaisonambtenaar van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst bij de Dienst Vreemdelingenzaken leert een onderzoek in Nederland

dat verzoekers oorspronkelijke verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in Nederland werd ingetrokken bij besluit van 10 juni 2009, onder meer omwille van de toepassing van artikel 1F van de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 1951. Het beroep dat verzoeker tegen dit besluit aantekent resulteert uiteindelijk in een uitspraak van de Nederlandse Raad van State van 1 september 2011 die het beroep ongegrond verklaart.

Ter terechtzitting betwist verzoeker deze feitelijkheden niet.

Op 2 maart 2012, met kennisgeving op 5 maart 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.09.2011 werd ingediend door

Naam: S.

Voornaam(en): S. R.

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: 11.02.1967.

Geboorteplaats: Kabul

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 43, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat het verblijf mag geweigerd worden om redenen van openbare orde wanneer ze uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Het gedrag van betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Uit het verslag dd. 17.02.2012 van de Dublin Liaisonambtenaar IND bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België blijkt het volgende:

"Onderzoek in Nederland leerde dat betrokkene J. R. S. geboren op 11 februari 1967, van Afghaanse nationaliteit, op 3 maart 1998 een asielaanvraag + aanvraag tot verlening van een vergunning tot verblijf in Nederland heeft ingediend. Bij besluit van 19 maart 1999 is de asielaanvraag alsmede de aanvraag tot verlening van een vergunning tot verblijf afgewezen. Echter, bij hetzelfde besluit is aan betrokkene een voorwaardelijke vergunning tot verblijf, geldig tot 4 maart 2000, verleend. Op 16 april 1999 heeft betrokkene tegen het besluit van 19 maart 1999 een bezwaarschrift ingediend. Bij besluit van 3 juli 2001 is het bezwaar niet ontvankelijk verklaard. Bij hetzelfde besluit is de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning zonder beperkingen van 8 februari 2001 ingewilligd en wordt de verleende vergunning tot verblijf zonder beperkingen aangemerkt als een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

Op 5 december 2002 heeft betrokkene een aanvraag tot naturalisatie in Nederland ingediend. Op 6 december 2007 is aan betrokkene het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kenbaar gemaakt. Op 14 januari 2008 heeft betrokkene hiertoe diens zienswijze ingediend. Bij besluit van 10 juni 2009 is de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd o.a. wegens schending artikel 1F Vluchtelingenverdrag ingetrokken. Bij uitspraak van de Rechtbank te Den Haag van 23 juni 2011 is het door betrokkene ingestelde beroep tegen het besluit van 10 juni 2009 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van de Raad van State van 1 september 2011 is het door betrokkene ingestelde hoger beroep tegen de uitspraak van 23 juni 2011 ongegrond verklaard."

Artikel 1 F van de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 1951 stelt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

1. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

2. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

3. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties. "

Uit de ernst van de redenen van intrekking van de verblijfsvergunning van de betrokkene in Nederland, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

*Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hij stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden of de redenen die aanleiding hebben gegeven tot de toepassing van artikel 1F van de Conventie van Genève en het plegen van feiten opgesomd in voormeld artikel een gedrag is dat een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en wijst erop dat het verslag van 17 februari 2012, waarop de bestreden beslissing steunt, evenmin de concrete reden van de uitsluiting opgeeft. De toepassing van artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet vereist dat een gedrag dat een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving aan de basis ligt, wat in casu niet is aangetoond. In een eerste middel stelt verzoeker dat de redenen die voor de Nederlandse autoriteiten ten grondslag lagen aan de uitsluiting op basis van artikel 1F van de Conventie van Genève niet vermeld zijn in de bestreden beslissing en niet worden kenbaar gemaakt. Verzoeker acht de formele motiveringsplicht geschonden.

Een onderdeel van het middel luidt:

“Volgens artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft de echtgenoot van een Unieburger het recht zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Verwerende partij beroept zich op artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet om verzoeker verblijf te weigeren.

Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat verblijf om redenen van openbare orde enkel mag geweigerd worden indien deze redenen:

“(…)”.

Verwerende partij beroept zich in de motivering van de bestreden beslissing enkel op het verslag van de Dublin Liaisonambtenaar van de Nederlands IND. Het verslag van deze ambtenaar stelt echter enkel het procedurele parcours van verzoeker in Nederland vast en vermeldt dat verzoeker is uitgesloten van de bescherming van de Conventie van Genève op grond van artikel 1F van die Conventie, waarna dit artikel geciteerd wordt. Nergens wordt in het verslag van de Dublin Liaisonambtenaar gesteld welke de redenen voor de uitsluiting van verzoeker van de bescherming die de Conventie van Genève op basis van artikel 1F van die Conventie nu net waren.

Verwerende partij kon er niet rechtmatig van uitgaan dat de ernstige redenen die de Nederlandse overheid toelieten om te veronderstellen dat verzoeker een van de feiten opgesomd in artikel 1F heeft gepleegd, ook een gedrag uitmaken in de zin van artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet, namelijk een gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Artikel 1F van de Conventie van Genève betreft ernstige redenen om te veronderstellen dat iemand een feit heeft gepleegd met het oog op uitsluiting van de bescherming die deze Conventie biedt. Het is een erg belangrijk artikel maar heeft een erg strikt omlijnd toepassingsgebied. Het artikel laat enkel toe de beschermingswaardigheid van een persoon die onder de toepassing van de Conventie zou vallen te bepalen op basis van veronderstellingen (waar er weliswaar ernstige redenen voor bestaan) in verband met het al dan niet gepleegd hebben van bepaalde erg grove feiten.

Het feit dat artikel 1F van de Conventie van Genève werd toegepast laat met andere woorden niet toe om te bepalen of iemand ook een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, zoals vereist door artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet vereist een gedrag dat een actuele en werkelijke bedreiging inhoudt. De veronderstellingen die aan de basis van de uitsluiting van artikel 1F van de Conventie liggen hebben betrekking op gepleegde feiten en niet op een gedrag dat hier en nu een bedreiging vormt. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat wat een persoon in een compleet verschillend historisch, geografisch en sociaal kader heeft verricht ook een actueel en werkelijk bedreigend gedrag inhoudt. Ook het feit dat artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig niet volstaan om iemand op basis van redenen van openbare orde het verblijf te weigeren. Wij St er ondubbelzinnig op dat feiten in het verleden op zich onmogelijk kunnen volstaan om iemand om redenen van openbare orde het verblijf te weigeren. Een uitsluiting van de Conventie van Genève op basis van artikel 1F houdt niet, ipso facto, een reden van openbare orde om iemand verblijf te weigeren in.

Indien verwerende partij er werkelijk van overtuigd was geweest dat het feit dat verzoeker is uitgesloten op basis van artikel 1F van de Conventie van Genève inhoudt dat zijn gedrag daarom automatisch een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt dan diende verwerend partij aan te tonen waarom dit zo was.

Daarenboven laat de bestreden beslissing niet toe om aan te nemen dat er is gehandeld in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel zoals vereist door artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet. Het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt met betrekking tot de evenredigheid van de zwaarte van de aangevoerde redenen van openbare orde en de gevolgen van de weigeringsbeslissing.

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij zich beperkt tot een motivering die los staat van het individuele geval. Een dergelijke motivering mag volgens artikel 43, 2° laatste lid, niet worden aangevoerd. Verwerende partij heeft haar beslissing niet uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van verzoeker, zoals vereist is door artikel 43, 2° laatste lid, maar heeft zich louter gebaseerd op het feit dat er een verdragsartikel werd toegepast in verzoekers procedure in Nederland.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verwerende partij een evenredigheidstoets heeft gemaakt. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat uit verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Gezien het feit dat verwerende partij geen evenredigheidstoets heeft gemaakt noch onderzocht heeft of het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, en zelfs niet onderzocht heeft wat de redenen net waren die ten grondslag lagen aan verzoekers uitsluiting van de Conventie van Genève schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Om al deze redenen schendt de bestreden beslissing zowel artikel 40 bisj° artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet, als de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd.

2.3. Artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet luidt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...)”

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker de verblijfskaart van een familielid van een burger van Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

In artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt aangegeven dat motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat, gelet op het persoonlijk gedrag van verzoeker, zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid, waarna verwezen wordt naar de feiten die verzoeker zou hebben gepleegd en die geleid hebben tot de toepassing van artikel 1F van de Conventie van Genève. Er wordt geconcludeerd dat “[u]it de ernst van de redenen van intrekking van de verblijfsvergunning van de betrokkene in Nederland blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.” De bestreden beslissing steunt zich volledig op het verslag van 17 februari 2012 van de Dublin Liaisonambtenaar van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst bij Dienst Vreemdelingen zaken.

Dit verslag bevindt zich in het administratief dossier en bevat geen enkele aanduiding over de door verzoeker begane misdrijven of over feitelijke gegevens die aan de basis liggen van de uitsluiting in Nederland. Aldus heeft de Raad het raden naar de data wanneer deze feiten zouden gepleegd zijn. Hoewel feiten die aanleiding geven tot de uitsluitingsclausule zoals vervat in artikel 1F van de Conventie van Genève ongetwijfeld ernstig zijn dient de verwerende partij om toepassing te maken van artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet ook na te gaan of de gepleegde feiten tot gevolg hebben dat dergelijk gedrag nog actueel is en een werkelijke voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij gebreke aan vermelding van de feiten en het gepleegde misdrijf en enige kennis van de data wanneer de feiten die aan de basis liggen van voormelde uitsluiting werden gepleegd kan op basis van de bestreden beslissing of het administratief dossier niet worden nagegaan of artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet op correcte wijze werd toegepast. Artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet in samenlezing met de motiveringsplicht is geschonden.

Er dient niet meer te worden ingegaan op de overige middelen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN